

ЯСКРАВІ ПОСТАТІ НАШОГО КРАЮ

Остап Селянський

Ерстенюк А.М., Генік С.М., Бернюга М.С.

Івано-Франківський національний медичний університет

Пам'ять – це перемога над часом

Остап Григорович Селянський народився 18 вересня 1898 році в селі Рожнів Косівського повіту в багатодітній сім'ї греко-католицького священника. Навчався в гімназії Коломиї, Станіслава і Відня. Шістнадцятирічним хлопцем втік з дому і записався в січові стрільці, де дослужився до хорунжого. В боях був поранений. Пережив російський і польський полони.

Після Першої світової війни поступив в Познанський університет на медичний факультет, звідки перевівся в Карловий університет міста Праги. В Празі одружився з Стефанією Звонок, що була родом з Борислава. В них народилася донька Віра.

Після закінчення університету Остап повернувся до Галичини і деякий час був приватним лікарем митрополита Андрея Шептицького. Сім'я жила в митрополичій палаті і Андрій Шептицький став хресним батьком дочки Селянського – Віри. Остап належав до Українського Лікарського Товариства, що діяло у Львові, до «Просвіти», до «Кооперативи», підтримував українські культурні організації.

В 1932 році родина Селянських оселилася в Кутах. Остап прагнув спеціалізуватися по дерматології, але таких можливостей не мав, оскільки лікарська практика в Кутах і околицях займала весь його вільний час. Він часто бував надто виснажений своєю напруженою повсякденною працею, так як був змушений їздити возом або верхи на коні на декілька днів до хворих в гори і потрапляв у різні важкі обставини. Водночас він був єдиний на Покутті, що мав портативний рентген апарат, який взяв на виплат в Німеччині. З далеких гір люди просто заходили до нього додому, де і в дома надавав невідкладну допомогу. Будучи лікарем широкого профілю, він зцілював людей від різних недуг, приймав пологи, займався стоматологією. Тому на Покутті ходили легенди-оповіді про нього.

Остап мав великий талант до гумору, він умів перетворювати сумні хвилини у веселі, любив мистецтво, музику, а особливо поезію. Він знав напам'ять цілі пісні «Іліади» грецькою мовою, бо в той період в гімназіях надавали важливого значення гуманітарним предметам. Водночас

він мав хист до малювання і до ручних робіт. З-під його довгих тонких пальців виходили напрочуд гарно зроблені різні речі.

Перед Другою світовою війною родина Остапа Селянського виїхала в Німеччину – в Дрезден. Тут О. Селянський працював у Патологічному інституті Фрідріхшгадта, опісля в хірургічному відділенні лікарні Гергарда Вагнера. Там він зустрічав українців, що їх силоміць вивезли до Німеччини. Він допомагав їм, піклувався про них і їхніх дітей. Очевидці стверджують, що він зносив на руках до бомбосховища важкохворих і дітей. Як лікар О. Селянський був людяним і реалізовував свої знання при лікуванні всіх хворих, незалежно від їхньої національності, хоч був відомий усюди як український патріот. В кожного хворого намагався збудити волю до життя. Він був переконаний, що кожна недуга в окремих людей проявляється різно і що кожний медикамент по-різному діє на різних людей. В ньому гармонійно поєднувалася простота, безпосередність, життєва наївність і беззахисність, разом з мужністю, значимістю і милосердям.

13 лютого 1945 року американська авіація бомбардувала Дрезден. Остап Селянський в лікарні оперував хворого. Перервати операцію і заховатись в бункер він не міг. Бомба влучила просто в операційну. Так загинув Остап Селянський на своєму посту разом з операційною бригадою. Його тіло поховано на Гейдефрідгофі в Дрездені в спільній могилі тих, що загинули під час нальоту.

Через усе життя Остап Селянський проніс велику любов до свого народу, до своєї справи, зберігши широту душі і щире серце, являючи собою зразок вірності громадянського і професійного обов'язку.

Ця сильна духом і добра серцем, виважена, мудра, толерантна, глибоко порядна людина змогла закладені карпатською землею природні здібності, інтелект і потужну енергетику зреалізувати на благо рідного краю. І всі ці прекрасні риси, притаманні йому, підкріплені тонким почуттям гумору, розряджали будь-яку напружену ситуацію, піднімали всім оточуючим настрій, вселяли в їхні душі і серця віру в себе та невичерпний оптимізм.

Зорі не гаснуть. Сімейні традиції блискуче продовжила його донька Віра Вовк, що завдяки могутньому талантові й працелюбстві стала місіонеркою українського духу в світі. Вона реалізувала себе в різних іпостасях – поет, прозаїк, драматург, науковець, філолог, перекладач і активний громадський діяч.

Одержано 19.03.2012 року.